1 MAYIS

MAYIS 1974
YIL:1 SAYI:1

AĞAÇ EŞYA İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANI

1 MAYIS İŞÇİ bayramıdır

1Mayıs İşçi Bayramı hepimize kutlu olsun.

Şimdi aramızdan yüzlerce ve binlerce işçi arkadaşımız diyecek ki "Hayrola,bu işçi bayramı da nereden çıktı,1 Mayıs Bahar Bayramı değil miydi?" Hayır arkadaşlar.Bunu kim böyle söylüyorsa yalan söylüyor.

1 Mayıs öyle bize belletilmeye, hatta zorla kabul ettirilmeye çalışıldığı gibi Bahar Bayramı filan değildir.1 Mayıs bütün dünya işçilerinin malı olmuş çok önemli bir tarihtir.Kafamızdan bir an bile çıkartmamamız gereken dünya işçilerinin en büyük günü,en büyük bayramıdır.İŞÇİ BAYRAMIDIR.

Önce neden bu kadar önemli onu görelim.Bundan aşağı yukarı 100 yıl kadar önce,1886 yılında Amerika işçileri 8 saatlik işgününü Amerikan patronlarına kabul ettirebilmek için,ülkenin her yanında genel grev ilan ettiler.Grevci işçilerin sayısı 600 bin civarındaydı.1 Mayıs günü olaysız geçti.İki gün sonra grevin devam ettiği fabrikalardan birine grev kırıcılar saldırdılar.Kırıcılara polis te yardım edince grevci işçiler 4 ölü verdiler.O gece grevci işçiler bildiriler dağıttılar ve halk kitlelerini canavarca öldürülen işçi arkadaşlarının öcünü almaya çağırdılar.Ertesi gün 4 Mayıs'ta bir meydanda 3 bin kişilik bir toplantı yapıldı.Toplantıyı polisler kordon altına almışlardı.İşçilerin tam dağılacağı sırada bir patron uşağı kışkırtıcı ajan polislerin arasında patlattığı bomba ile kargaşalığa sebep oldu.Polis beklemeden ateş açtı.Çarpışmalar yarım saat sürdü.Polis 7 ölü, 67 yaralı,işçiler 4 ölü,50 kadar yaralı verdiler.Sonradan 5 işçi ölüme mahkum edildi ve hemen asıldı.

Ama artık bu hareketin yankıları

(devamı sayfa 4'te)

EKONOMİK MÜCADELEDE SENDİKA VE GREV

"Birlikten kuvvet doğar" diye hepimizin bildiği bir söz vardır.Bu söz nereden çıkmıştır?Tarih boyunca insanlar yaptıkları bütün mücadelelerde şunu öğrenmişlerdir ki en iyi birlik ve dayanışma içinde olan taraf daima kazanmıştır.Bütün bir insanlık tarihi bunu defalarca ispat edince bize kısaca şunu söylemek kalmıştır:Birlikten kuvvet doğar.

Bu tam anlamıyla şöyle de değiştirilebilir.Bilinçli bir şekilde birleşmiş yani örgütlenmiş 10 kişi,başı bozuk örgütsüz 100 kişiye bedeldir. İçinde bulunduğumuz ve sermaye dünyasına karşı vermekte olduğumuz mücadelede İşçi Sınıfı bu önemli kaideye çok sıkı sarılmalıdır.Bu dersi kendi mücadele tarihinden çıkarmıştır.Görmüştür ki bu kavgada en büyük başarıları en iyi örgütlü olduğu zaman kazanmıştır.Halbuki İşçi Sınıfı daha hiç örgütlenmediği devirlerde sermaye sınıfına karşı çok güçsüzdü. İşçiler haklarını patronlardan tek başlarına almak zorundaydılar.İşçiler "ücretime zam yap ya da 15-16 saat çalışmam" dediklerinde patron onları bir anda kapı dışarı ediyordu. Şimdi olduğu gibi,o zaman da dışarıda bir sürü işsiz vardı ve patron aynı ücretle aynı süre çalışacak bir sürü işçi bulabiliyordu.Bu uzun bir müddet böyle devam etti.Zamanla, tecrübeyle,düşünceyle bunun ilacını buldular."Birleşelim" dediler.Patronlara karşı ancak birleşerek mücadele edebiliriz dediler.Çünkü şunu anlamışlardı ki kendileri çalışıp ta mal üretmeseler patron patronluktan çıkar.İşçilerin ortak dertleri,ortak menfaatleri ve ortak hedefleri vardı. Bu onların yavaş yavaş birleşmesini sağladı.Şehirlerde toplanmış oldukları için sayılarının,güçlerinin

(devamı arkada)

farkına kolayca vardılar."Bir birleşirsek dağları devirebiliriz" dediler. İşte ilk sendikaların temelleri böyle atıldı.Ama bu iş patronların hiç hoşuna gitmedi.Sendika kuran ve burada örgütlenen ne kadar işçi varsa işten atmaya başladılar.İş böyle olunca işçiler şöyle düşündüler:Hep birlikte işi bırakır,üretimi durdurursak patronun candamarı kesilir.Bir de fabrikaya başka işçi alıp çalıştırmasına mani olursak bütün isteklerimizi vermek zorunda kalır.Böylece GREVLER yapmaya başladılar.Ve grev işçinin bu ekonomik mücadeledeki en büyük silahı haline geldi.Bu durumda sermaye sınıfı işçilerin sendikal mücadelesine karşı vahşice bir savaş açtı,üzerlerine ordularını,polislerini saldırttı.Ama uzun,kanlı dövüşlerin sonundadünya işçileri sendikal haklarını kısıtlı da olsa koparıp aldılar.

Bugün grev hakkımız varsa eğer bunu onların böylesine çetin mücadelelerine borçluyuz.O günden bu yana sendikal mücadele İşçi Sınıfına birçok yarar sağladı.İş şartlarımız biraz olsun düzeldi,ücretler az da olsa arttırıldı,çalışma saatleri 8 saate indirildi v.s.Grev ise bütün bunları elde etmede dediğimiz gibi en büyük silahımız oldu ve oluyor.Kendimizi daha büyük dövüşlere grevlerde hazırlıyoruz.Başlıbaşına güçlü bir sınıf olduğumuzu grevlerde anlıyoruz.Grevler hepimiz için bir okul oluyor.Yalnız şunu görüyoruz ki bu kadar uzun süredir böylesine ekonomik mücadeleler veriyor, grevler yapıyoruz ama henüz ortada köklü,gerçek bir değişiklik yok.Hala sömürülmekten kurtulamamışız.Toplumumuzda hala sömürenler ve sömürülenler var.

Demek ki sendikal mücadele ve grevler bizim ancak daha az sömürülmemizi sağlıyabiliyor.Oysa ki hedefimiz hiç sömürülmemektir.O zaman ortaya şu çıkıyor ki"daha az sömürülmek için" yaptığımız mücadele devam etmeli, ama bunun yetersizliğini de görmeliyiz.Ve sendikal yani ekonomik mücadeleden başka yöntem ve şekillerde "hiç sömürülmemek için" mücadele etmeliyiz.

EMEK DÜNYASINDAN HABERLER

Tepe Mobilya'da Toplusözleşme görüşmeleri devam ediyor...
Sendikamızın 6,5 aydır grev uygulamasında olduğu Tepe Mobilya Fabrikasında bir süre önce işverenin daveti üzerine toplusözleşme görüşmeleri başlamıştı.Görüşmelere grevci bütün işçiler birlikte katılıyor ve maddeler tek tek işçilerin seçtikleri bir temsilciler kurulu tarafından işverenle tartışıldıktan sonra yine işçilerin oylarıyla kesinleşiyor.Bu sendikal mücadelemizde önemli bir adımdır.İşçi sınıfımızın sendikalarına sahip çıkması ve onları gerçekten yönetmesi yolunda büyük bir aşamadır.

ODTÜ'de ODTÜB-İŞ'in ne yapacağı belli değil...
Uzun süreden beri devam etmekte olan toplusözleşme görüşmelerinden Orta Doğu Teknik Üniversitesinde çalışan 1000'i aşkın işçinin hemen hiçbir bilgisi yok.İşçiler "sendikanın ne istediğini bile bilmiyoruz,bugüne kadar doğru dürüst hiçbir hakkımızı alamadılar,bu görüşmelerden de ümidimiz yok" demişlerdir.Ayrıca "bundan sonraki mücadelemizde Tepe Mobilya İşçilerinin toplusözleşme görüşmelerini örnek alacağız" diye eklemişlerdir

136 topraksız köylü işgal ettikleri toprakları sürüyor...
Yerköy'e bağlı Sekili köyündeki 136 topraksız köylü kardeşimiz eski bir Yozgat milletvekili ile Yozgat ziraat Odası başkanının kullandıkları toprakları hazineye ait olduğunu ileri sürerek işgal etmişler ve üretime başlamışlardır.2700 dönüm arazinin sürüldüğünü ve 18 bin dönüme yakın ekili toprakları da ürünler kaldırıldıktan sonra ele geçireceklerinisöylemişlerdir."2 kişi yıllardır çoğunluğu hazineye ait araziyi kullanırken biz açlıktan mı ölelim" diye de eklemişlerdir.
"Yerköy kaymakamının menettiği 6 traktör sahibi bizi durduramaz.Gerekirse pulluklara kendimizi koşarız da yine bu toprakları süreriz" demişlerdir.

KAÇ PARA ALIRSAK ÖLMEZ MİŞİZ
YA DA
ASGARİ ÜCRET TESBİTİ

(Arkadaşlar her sayımızda bu sayfada bizi ilgilendiren çeşitli dünya olaylarını, hükûmetin aldığı kararları ve ülkemizde özellikle işçi sınıfımızı ilgilendiren -zaten bütün kararlar şöyle ya da böyle bizleri ilgilendirir- kararları ele alacağız. Bu sayfanın en iyi şekli alması hepimizin hangi konularda yazı yazılmasını istediğimizi getiren önerilere bağlıdır.)

Asgarî ücretler yani kara kaplı kitaplara, kanunlara göre altına düşülmesi yasak ücretler, her iki yılda bir, asgarî ücret komisyonu tarafından tesbit edilir. Bu asgarî ücret komisyonu kimlerden meydana gelir? İşçi, patron ve hükûmetten seçilen 5'er temsilciden. Komisyon bu sene 5 Nisan'da toplandı. Bu toplantıdan çok önce hem işçi kuruluşları, hem de patron kuruluşları bu asgarî ücret meselesine büyük önem verdiler. Geçtiğimiz günlerde patronlar habire toplandılar. İşçi ücretlerinin yükseltilmesine karşı birbirlerine kenetlendiklerini basbas bağırdılar. Efendim, eğer ücretler yüzde 15, yüzde 20'den fazla arttırılırsa direneceklermiş! Kim direnecekmiş dikkat edelim. Evet, bize hep yumuşak başlı olmanın faziletlerinden, anlaşmadan dem vuran patron beyler! "Yüzde 15, yüzde 20'den fazla haşa olmaz" diyen bu zatı muhteremler, para babaları kendi gazetelerinde hergün fiatların yüzde 50 arttığını yazdıklarını hani unutuyorlar gibi. Para babaları "herkesi kör, alemi sersem" sanıyorlar.

Bir yasa var. Bu yasa böyle toplantılara katılacak işçi federasyonunun ençok üyeye sahip olması gerektiğini söyler. İşte bu yasaya göre işçiler adına toplantıya Türk-İş temsilcileri katıldı. Tabandan gelen baskıyla ve DİSK'in yaptığı çalışmalardan ürkerek işçilerden yana imişçesine davranan Türk-İş ilk toplantıda asgari ücretlerin tesbitinde "tek işçi"nin değil "beş kişilik işçi ailesi"nin esas alınması gerektiğini ileri sürdü. Meselenin püf noktası da bu zaten. Yıllardan beri DİSK asgari ücretin "beş kişilik işçi ailesi" esas alınarak saptanmasından yanaydı. Zaten Uluslararası Çalışma Örgütü de asgari ücretin "beş kişilik işçi ailesi"ni esas alarak tanımlamıştı. Patronlar vergi öderken çocuklarına, karılarına yaptıkları masrafları düşerler, ondan sonra vergi öderler. Patronların ailesi vergi alınırken gözönünde tutulur. Ama işçilerin aileleri, çocukları önemli değil canım. Türkiye'de asgari ücretin tesbiti bir dostlar alışverişte görsün meselesi olduğundan, "beş kişilik işçi ailesi" meselesi bir kenara konuyor, tesbit edilmiş uluslararası tanımlar gözönüne alınmıyor. Patronlar tabiiki "tek işçi"nin esas alınmasını isterler. Özel sektörde şalışan işçilerin çoğunluğu asgari ücretle çalışıyor.

Bu durumda Komisyonda alınacak kararda hükûmetin tutumu önem kazanır. Çünkü durum 5-5. İşçiler "beş kişilik işçi ailesi" diyorlar, patronlar "tek işçi" Hükûmet patronlardan yana bir karar aldı. Asgari ücretlerin tesbitinde "tek işçi" esas alınacak. Bunun sonucunda komisyonda tesbit edilecek asgari ücret gülünç olacak.

ASGARİ ÜCRET NE OLMALI?

Asgari ücretin ne kadar olması gerektiği bilimsel hesaplar sonunda ortaya çıkar. Kafadan şu kadar olsun denemez. BİR İŞÇİ AİLESİNİN günlük ASGARİ asgari ihtiyaçları o günkü ortalama fiatlarla tesbit edilir. Bu işi iki yıl önce DİSK, bu işin ustalarına yaptırmış. Çıkan sonuç şu: BİR İŞÇİ AİLESİNİN GÜNLÜK İHTİYAÇLARI İÇİN 76 TL. GEREKİR. Aradan iki yıl, hem de ne iki yıl geçti. Öyleyse bugün asgari ücretin 76 TL.dan da fazla olması gerekir. Görüyoruz ki bugün ücretler lâfta artıyor, ama gerçekte fiyatlara oranla artmıyor.

O HALDE NE YAPMALIYIZ ?

Yüksek ve gerçek (yani "beş kişilik işçi ailesi" esas alınarak ortalama fiyatlara oranla tespit edilmiş) asgari ücretlerin tespiti için mücadele etmeliyiz. Diğer işçi arkadaşları bu mücadelelerinde desteklemeliyiz. Patronlar bizlerin açlığı pahasına sınıfsal çıkarlarını koruyacakları tehditini savuruyorlar. Biz de, işçi sınıfının çıkarları uğruna, yüksek ve gerçek asgari ücretler için mücadele edelim.

1 MAYIS (1.sayfadan devam)

bütün dünyayı sarmıştı. Bütün dünyada işçiler 15-16 saat çalışan ve 8 saatlik iş günü grev yapan Amerikalı arkadaşlarını desteklemek için gösteriler mitingler, dayanışma grevleri yaptılar. Bu bütün dünya işçilerinin böylesine ilk ve güçlü dayanışmayısdı. Patronlar dize geldi. İşçiler isteklerini kabul ettirdiler. 1 Mayıs dünya işçilerinin bayramı olarak kabul edildi ve o günden beri uluslararası işçi mücadelesinin bir dayanışma sembolü oldu.

BU NEDEN BU KADAR ÖNEMLİDİR?

Verdiğimiz mücadelede Dünya iki kutba, iki dünyaya ayrılmıştı. Sermaye dünyası ve emek dünyası. Bunlara sömürme ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve barış dünyası da diyebiliriz. Bu iki dünya bitmek tükenmek bilmez bir kavganın içindedirler. Bunlardan sermaye dünyası,yani bütün fabrikaları, aletleri elinde bulunduranlar, hergün bizi daha fazla sömürmek için karşımıza daha fazla kenetlenmiş olarak geliyorlar. Bugün artık onlar tek vücut halindedirler. Emek dünyası yani bizler de bu güçlerin karşısına tek vücut halinde çıkmalıyız. Kendi deneylerimizden de biliyoruz ki, bir fabrikadaki grevin başarısı o fabrikadaki işçilerin birlik ve beraberliğine bağlıdır. Aynı şekilde Dünya ölçüsünde sömürücülere yani sermaye dünyasına karşı başarı da dünya işçilerinin tek vücut halinde kenetlenmelerine ve dayanışmalarına bağlıdır.

İşte her sene 1 Mayıs'ta bütün Dünya işçileri bir gün için ellerindeki aletleri bırakarak, patronlara, dayanışmalarını ve bundan doğan güçlerini gösterirler. Aynı zamanda, aynen sefere çıkmaya hazırlanan bir ordunun yaptığı gibi kendi güçlerini ve teşkilâtlılıklarını sınar, gözden geçirirler.

1 Mayıs işte bu yüzden bu kadar önemlidir.ve Yunanistan, İran, Türkiye hariç dünyanın diğer bütün ülkelerinin işçileri 108 yıldan beri bugünü işçi bayramı olarak kutluyorlar.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

1 Mayıs işçi bayramı yurdumuzda 1928 yılına kadar kutlanılabilmiştir. Yalnız bu bayram kanunla düzenlenmemişti. Türkiye'deki işçiler kendi aralarında örgütlenerek, geleneksel olarak 1 Mayıs'ta grev ilan ediyorlar ya da grevlerini özellikle 1 Mayıs'ta başlatıyorlardı. Bunun işçi sınıfımıza getireceği birlikten ve bilinçten ürken hükûmet 1928'de çıkardığı bir kanunla 40 yıllık işçi bayramını Bahar bayramı olarak değiştirdi. Bundan amaç, Türkiye işçi sınıfını dünya işçilerinden koparmak, yani aynen bir grevde grev kırıcılarının yaptığı gibi onu bütün dünya ölçüsündeki mücadelede yalnız bırakmaktır. Aynı oyunu işçi sınıfımıza Türk-İş de oynamaya çalışmıştır. İşçiden yana değil, daima işverenden yani sermaye dünyasından yana olduğu herkesçe bilinen bu konfederasyon 24 Temmuz'u (Sendikalar Kanununun çıktığı gün) işçi bayramı olarak ilân etmiştir. Bu da aynı amacı gütmektedir. Onlar istiyorlar ki, biz bir araya gelip ne kadar güçlü olduğumuzu göremiyelim. Ama bunu biz her geçen gün daha iyi öğreniyoruz ve şunu anlıyoruz ki, sermaye dünyasının aldığı hemen her karar bizlerin, emek dünyasının aleyhinedir. Gene başladığımız gibi bitirelim. 1 Mayıs İşçi Bayramı Türkiye işçi sınıfına ve bütün dünya işçilerine kutlu olsun.

İŞÇİ KARDEŞLER

6,5 aydır içinde bulunduğumuz mücadeleyi hepimiz biliyoruz. Toplu sözleşme görüşmelerine daha yeni oturduk. Grevde olduğumuz sürece başta AÇLIK olmak üzere dondurucu soğuğa, patronun sopalı adamlarına, jandarma baskılarına ve türlü kanunsuzluklara karşı amansız bir mücadele verdik. Bu kavgada aramızdan kaçıp patronun safında bize karşı döğüşen işçiler oldu ama yılmadık. Çünkü biz ne istediğimizi biliyoruz. Bin türlü derdimizi saymaya gerek yok. Milyonlarca emekçi kardeşimizin çektiklerini çekiyoruz. Derdimiz aynı. İnsanlık sömüren ve sömürülen sınıflara ayrıldığından beri, sömürülenler, insan yerine konulmadan horlananlar hep bizler, çalışanlar olduk. Bu sadece bizler ve etrafımızdaki insanlar için değil, bütün dünyanın çalışan insanları için öyle oldu.

Bütün insanları besleyen, giydiren, barındıran, kısaca yaşamasını sağlayan biz işçiler ve diğer emekçiler, kendi yarattıklarından en az yararlananlar oldu. Koca koca saraylar, apartmanlar yaptık; biz gecekondularda oturduk. Arabalar yaptık başkaları bindi. Elbiseler yaptık başkaları giydi. Fabrikalar inşa ettik yine kendimizin yaptığı makinalarda içinde boğaz tokluğuna çalıştık. Her sene milyonlarca ton buğday ürettik; biz arpa ekmeği yedik.

Belki biz de daha iyi yaşarız diye her geçen gün daha fazla son gücümüzle çalıştık. Başkaları her geçen gün, hem de hiç çalışmadan, daha zengin oldular. Biz fakirleştik. Daha fazla çalışmanın işe yaramadığını görenlerimiz direndi. Hakkımızı siz vermeyeceksiniz, biz alacağız dediler. Kurşunlandılar. Vergi dediler biz verdik, askerlik dediler yalnız biz gittik. Vatanı kurtarırken öldük. Bizim kurtardığımız topraklar üstünde en rahat yaşıyanlar yine bir avuç çalışmayıp çalıştıranlar oldu.

Daha doğarken duvarları kartondan damı naylondan barınaklarda borç-harç içinde doğuyoruz. Çocuklarımız da öyle doğacak, onların çocukları da öyle doğacak.

Ne zamana kadar?

Cevabı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Nasıl bunlar sömürücüler ortaya çıktıktan sonra başladıysa, yine sömürücüler artık sömüremez olunca bitecektir. Bunu böyle belledikten sonra soralım şimdi... Bu işi kimler ve nasıl yapacaktır?

Ezen ezmekten vazgeçmez. Böyle gelmiş böyle gitsin ister. Biz yapalım O giysin, O yesin, O kullansın ister. Hangimiz bunun aksini iddia edebiliriz? Öyleyse iş başa düşüyor demektir. Yani asırlardır hep çalışıp da çalışmayanları besleyen bizlere düşüyor. Bunu onlardan beklemek, elma ağacından erik toplamaya çalışmak olur.

İş şimdi NASIL'a geliyor. Nasıl yapacağız bu işi? Amacımız belli. Araçlarımız nelerdir? Bunları nasıl, ne şekilde, ne zaman kullanacağız? Çekiç tutmasını bilmeyen adama, yani çekiçi tanımayan adama, iskemle yaptırmaya kalkarsak yapacağı ilk iş eline vurmak olacaktır. Ama işe çekiç tutmasını öğrenmekten başlarsa yapacağı iskemle hem daha sağlam, hem daha güzel olur. Bu arada bizim parmaklar da güm'e gitmez.

Üstelik bizim yapacağımız iş öyle masa, iskemle yapmak gibi bir iş değil. Çok daha zor, çok daha dikkat isteyen, çok daha fazla çalışmak isteyen bir iş. Hem de işlerin en şereflisi. Biz dünyayı değiştirmek, insanın insanı eski zaman kölesinden daha aşağıda gördüğü, çıkarı için gözünü kırpmadan vurduğu, vurmazsa süründürdüğü VAHŞET, hayvanlık devrini kapatıp, insanın yeniden doğduğu barış, insanlık devrini açmak istiyoruz. Demek ki, bu en insanca, ama zor görevi başarmak için araçlarımızı da en iyi şekilde öğrenmek zorundayız. Değiştirmek istediğimiz şeyi öğrenmek zorundayız. İçinde olduğumuz bu cehennemi cennete çevirmenin ilk şartı onu iyi tanımaktır.

Bir insan çalışmadan nasıl yaşıyor? Sömürü nedir? Sömürü nasıl sürdürülebiliyor? Bununla mücadelenin yolları nelerdir. Bundan önce yapılan mücadeleler nasıl oldu. Başarıya ulaşanlar nasıl başardı? Yenilenler neden yenildi.

Bunlara ve daha benzer yüzlerce soruya cevap bulursak, Onları öğrenirsek, mücadelemiz için önümüzü aydınlatacak ışığı bulduk demektir. Bunun için en basitlerinden başlayarak tek tek hepsini öğrenmeye ve öğrendiklerimizi hayata uygulamaya çalışacağız. Bu yazılar gazetemizde devamlı olarak çıkacak ve bunları öğrenmemize yardımcı olmaya çalışacaktır. Yalnız şunu hiçbir zaman hiçbir şartta aklımızdan çıkarmayacağız ki, öğrendiklerimizi hayata uygulamaya çalışmazsak birer gevezeden, birer lâf ebesinden başka birşey olmayız.

BU İLK VE EN ÖNEMLİ DERSTİR.

İ Ş Ç İ N İ N   S Ö Z L Ü Ğ Ü

İŞÇİ: Ne kul ne de köledir. Yalnız belli bir süre için, belirli bir ücret karşılığında işgücünü üretim araçlarına(fabrikalara, makinalara) sahip olanlara satan emekçidir.

İŞGÜCÜ: Tabiatın yetiştirdiği, tabiatta hazır bulunan bir hammaddeyi, insanın işine yarayan bir mal haline getirmek için kullanabileceğimiz akıl, vücut ve kol gücüdür. Aynen bir mal gibi satılır. Karşılığında alınan paraya ücret denir.

ÜCRET: Satılan işgücünün para olarak karşılığıdır. Hayatımızı sürdürmek ve yeniden üretim yapabilmek için işçilere gerekli olan malların fiyatlarının toplamıyla belirlenir.

EMEK: Üretim yaparken sarfedilen akıl, vücut ve kol gücüdür.

ÜRETİM: İnsanlar, hayatlarını sürdürmek ve çeşitli ihtiyaçlarını tatmin etmek için tabiattaki maddeleri işlerler, onları kendilerine yararlı halegetirmeye çalışırlar. Biz işte bu çalışmalara ÜRETİM diyoruz.

ÜRÜN: Üretim çalışmalarımız sonunda ortaya çıkan maddelerdir.

AĞAÇ EŞYA İŞÇİLERİ SENDİKASI ADINA SAHİBİ : CENAN BIÇAKÇI - SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ : CENGİZ TURAN - ADRES : RÜZGARLI, İBRAHİM MÜTEFERRİKA SOK. 2/9 ULUS/ANKARA - TELEFON : 11 59 70 - BASILDIĞI YER : AĞAÇ EŞYA İŞÇİLERİ SENDİKASI - ONBEŞ GÜNDE BİR YAYINLANIR MESLEKİ YAYIN ORGANIDIR. - ÜYELERE PARASIZ DAĞITILIR - FİYATI 25 KURUŞTUR

B İ Z İ M D Ü N Y A M I Z

Arkadaşlar gazetemizin bu sayfasına bizim dünyamız adını verdik.Bu sayfada anılarımızı,hikayelerimizi,şiirlerimizi,türkülerimizi,fıkralarımızı yazıp çizeceğiz.Hem eğleneceğiz böylece hem de düşüneceğiz.
Bu arada işçi sınıfı dostu ozanlarımızın,sanatçılarımızın eserleri de bu sayfada yer alacak.
Aklımıza gelmişken söyleyelim ilk sayıdan bir yarışma açıyoruz.Konumuz şu:bütün işçi arkadaşlar geçirdiğimiz koca grevden kalan ilginç ve öğretici anılarını yazsınlar.Yazılarını sendikadakı gazete kutusuna atsınlar.İçlerinden en iyilerini sırayla yayınlayacağız.İsterseniz lafa Kemal Usta'nın grev sırasında yakmış olduğu bir türküyle devam edelim.

Karşıdan gel göreyim
Hallerine güleyim
Sözleşmeyi imzala
Grevi bitireyim

Aman hocam,"sayın" şefim
İşini bilir misin
İşçi grev yapınca
Tulumu giyer misin

Patron beyin başına
Bir çift çorap örelim
Mor binliğin yüzünü
Biraz da biz görelim

Vur davulcu davula
Sesi arşa duyulsun
Patron beyin saltanatı
Grevinle son bulsun

Armudun yatağına
Dayandım dayağına
Benden selam söyleyin
Ahmet ağacığıma

Ah güzelim vah güzelim
Bize gidelim bize
İşçi grev yapınca
Patron bey gelir dize

Tüm Ahmet "ağa"lara ithaf olunur.

Lafı Hoca'nın bir fıkrasıyla bağlayalım.Hoca bir köye giderken,bir ormandan geçer.Ormanın kıyısında dev gibi bir ağacı baltayla kesen dev gibi bir oduncuya raslar.Seyretmeye başlar.Adamın baltayı ağaca indirirken diğer oduncular gibi "hık" demeyişine şaşar."Böyle odun kesilir mi?" der ve oduncu baltasını indirdikçe onun yerine hoca "hık..hık...hık..." demeye başlar.Oduncu ağacı devirir.O sırada yanından geçmekte olan bir tüccara on gümüş liraya satar.Hoca oduncuya,"şimdi ver benim de hakkımı" der. Oduncu şaşırır "ne hakkı?".Hoca:"Hani sen odun keserken ben Hık demedim mi ya?Ben hık hık demeseydim devirebilirmiydin o ağacı?" Oduncu elinin tersiyle Hoca'yı iter,"Git işine be adam"der.Hoca bozulur,kızar,"hakkımı vermiyorsun;seni dava edeceğim" der.Ve oduncuyu kadıya şikayet eder.Kadı her ikisini de dinler.Oduncuya,"Hoca'nın hakkını ver"der,"hakkını yemişsin,ver şu on gümüş lirayı." Oduncu üzülür ama çaresiz on gümüş lirayı kadıya verir.Kadı hizmetçisinden bir tepsi ister.Hoca'ya da,"Yaklaş" der ve gümüş liraları tıngır tıngır tepsiye sayarak atmaya başlar.Sonra da paraları toplayıp oduncuya geri verir.Bu sefer Hoca şaşırır."Ne oluyor kadı efendi?" der.Kadı,"Hakkını aldın işte,şimdi bas git.Odun kesicinin hık deyicisinin hakkı bu kadardır."

Bunu da biz sabahtan akşama kadar çalışırken çevremizde hık bile demeden dolaşıp emeğimizi çalanlara ithaf ediyoruz.

Şimdilik hoşçakalın.Yazılarınızı bekliyoruz.